

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 825/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 25 października 2023 roku w sprawie II K 499/23.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii rzeczoznawcy majątkowego celem ustalenia wartości zabranych przedmiotów; - art. 5 kpk poprzez tłumaczenie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która wynika z niepełności postępowania dowodowego, a także z faktu uznania, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone podczas dochodzenia są bardziej wiarygodne niż te złożonej podczas rozprawy.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty te zostaną rozpoznane łącznie, co pozwoli zarazem uniknąć powielania tych samych rozważań i ocen.</p> <p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nałżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie</p>			

prawkłowych
ustaleń faktycznych
co do sprawstwa
oskarżonego. Sąd
ten ustosunkował
się do wszystkich
istotnych dowodów
w sprawie, mając
w polu widzenia
określone między
nimi rozbieżności i
stanowisku swemu
dał wyraz w
zasługującym na
aprobatę
uzasadnieniu.
Dlatego też
podzielając ocenę
dowodów
zaprezentowaną
przez sąd
merytoryczny, sąd
okręgowy nie widzi
zasadniczych
powodów, aby
powtarzać
okoliczności
wyprowadzone w
motywach
zaskarżonego
wyroku, co
wiązałoby się z
cytowaniem ich
obszernych
fragmentów.
Poczynione przez
sąd ustalenia
faktyczne znajdują
bowiem
odpowiednie oparcie
w zebranych w
sprawie materiale
dowodowym, który
został poddany
analizie oraz ocenie,
respektującej
wymogi art. 4 kpk,
art. 5 kpk, art.
7 kpk, art. 410
kpk. Konfrontując

ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniu rozstrzygnięcia. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych

rozbieżności,
uchylenie się od
oceny wewnętrznych
czy wzajemnych
sprzeczności (zob.
post. SN z 26.7.2007
r., IV KK 175/05,
KZS 2008, Nr
1, poz. 30).
Uwiarygodnienie
zarzutu dowolnej
oceny dowodów
wymaga zatem
wykazania w oparciu
o fakty i ich
pogłębioną logiczną
analizę, że
rzeczywiście sąd
pomiął dowody
istotne (nie
jakikolwiek, lecz
istotne) dla
rozstrzygnięcia o
sprawstwie i winie,
że włączył do
podstawy ustaleń
dowody
nieujawnione, że
uchybił regułom
prawidłowego
logicznego
rozumowania, że
uchybił wskazaniom
wiedzy lub
życiowego
doświadczenia (zob.
wyr. SA we
Wrocławiu z
19.4.2012 r., II AKa
67/12, KZS 2013,
Nr 10, poz. 90).
O obrazie art. 410
kpk można mówić
natomiast wówczas,
gdy sąd wydając
wyrok oprze się
na okolicznościach
nieujawnionych w
toku rozprawy
głównej albo

pominie przy
wyrokowaniu
okoliczności
wynikające z
przeprowadzonych
dowodów.

W tym kontekście
przekonanie sądu
I instancji o
sprawstwie
oskarżonego
znalazło
jednoznaczne
wsparcie w
zebranych w sprawie
materiale
dowodowym, w
tym w zeznaniach
pokrzywdzonego
opisującego sprawcę
kradzieży,
okolicznościach
zatrzymania
oskarżonego
(ubioru
wymienionego),
ujawnienia w jego
mieszkanie
skradzionych
przedmiotów, czy
też wyjaśnieniach
B. W., w których
przyznał się do
przedmiotowego
czynu w
postępowaniu
przygotowawczym.

W tej sytuacji
odosobnione
wyjaśnienia
oskarżonego z
rozprawy głównej,
w ramach których
przedstawił tezy
o innym sprawcy
nie są zgodne z
pozostałymi
dowodami i
nielogiczne, w

szczegółności B.
W. nie przedstawił
racjonalnych
powodów zmiany
wersji, poza
lansowaniem nowej
linii obrony.

Również z twierdzeń
pokrzywdzonego
wynika wartość
skradzionych
przedmiotów, którą
w odniesieniu do
terminala ze
skanerem
dodatkowo
zweryfikował u
pracodawcy. Sąd
odwoławczy nie
dostrzegł w tym
zakresie potrzeby
uzupełnienia
postępowania
dowodowego,
zwłaszcza że apelacja
nie przedstawiła
przekonujących
argumentów
dotyczących
nieprawidłowości
przy szacunku
wartości
skradzionych
przedmiotów.

Apelacja obrońcy
podważa stanowisko
sądu przede
wszystkim z pozycji
wyjaśnień
oskarżonego z
rozprawy oraz
własnych
subiektywnych ocen
wymowy
przeprowadzonych
na rozprawie
dowodów, przy
wybiórczym i

subiektywnym
ujęciu ich zakresu,
charakteru i treści.

Podniesione wyżej
okoliczności, a także
inne wskazane w
motywach
zaskarżonego
wyroku dały jednak
podstawę do
poczynienia ustaleń
faktycznych
dotyczących
sprawstwa B. W.
odnośnie
popelnienia
przypisanego im
czynu.

Podjęcie przez
oskarżonego decyzji
o składaniu
wyjaśnień wiąże
się z poddaniem
następnie krytycznej
ocenie każdej
dostarczonej przez
niego informacji,
tak samo jak w
przypadku innych
źródeł dowodowych
i nie można w
art. 5 § 1 i §
2 kpk dopatrywać
się takiego jego
znaczenia, że na
organie procesowym
spoczywa
konieczność
obalenia za pomocą
dowodu
przeciwego
każdego, nawet
oczywiście
niedorzecznego,
twierdzenia. Błędne
jest jednoczesne
zarzucenie obrazy
art. 7 i art. 5 § 2

kpk. Niemożliwe jest bowiem jednoczesne naruszenie obu tych przepisów. Jeżeli pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. W takiej sytuacji ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach nakreślonych przez art. 7 kpk.

Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Przepis art. 5 § 2 kpk nie ma odniesienia do wątpliwości, które ma w zakresie postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego, natomiast przepis ten dotyczy

<p>wyłącznie wątpliwości, które mogły powstać po stronie sądu co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego, i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić. Reguła in dubio pro reo może być powołana dopiero, gdy w procesie oceny dowodów zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 kpk, nie zdołano usunąć nasuwających się wątpliwości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji</p>		

inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu I instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafego rozstrzygnięcia. Poczynione przez

sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Argumenty wywiedzione w apelacji obrońcy nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena kluczowych w sprawie dowodów. Wyrok podlega zmianie przez wydanie orzeczenia reformatoryjnego w II instancji przez przyjęcie, że inkryminowany czyn stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 3 i 1 kk i złagodzenie zastosowanej reakcji karnej (wymierzenie sprawcy kary 6 miesięcy ograniczenia wolności).

4.
OKOLICZNOŚCI

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 3 i 1 k k i co się z tym wiąże, złagodzenie zastosowanej wobec B. W. reakcji karnej.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
Wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy czyn wyczerpuje znamiona podstawowego typu przestępstwa, ale charakteryzuje się „przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych”(wyr. SN z 9.10.1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, Nr 3–4, poz. 27), zwłaszcza należących do znamion danego typu przestępstwa (wyr. SN z 4.4.1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 10, poz. 7; wyr. SN z 14.1.2004 r., V KK 121/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 10, poz. 6), które sprawiają, że		

czyn „nie przybiera zwyczajnej postaci, lecz zasługuje na znacznie łagodniejsze potraktowanie” (wyr. SA w Białymstoku z 16.11.2000 r., II AKA 161/00, OSA 2000, Nr 7–8, poz. 42), jest „przestępstwem o mniejszym ładunku społecznej ujemności” (wyr. SA w Lublinie z 8.8.1996 r., II AKA 91/96, Prok. i Pr. – wkł. 1997, Nr 5, poz. 65).

Dla ustalenia tych okoliczności należy korzystać z kryteriów oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 115 § 2 kk (wyr. SN z 14.1.2004 r., V KK 121/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 10, poz. 6; post. SN z 13.6.2002 r., V KKN 544/00, OSNKW 2002, Nr 9–10, poz. 73; wyr. SA we Wrocławiu z 29.9.2010 r., II AKA 270/10, KZS 2011, Nr 1, poz. 78;

Charakter instytucji społecznej szkodliwości czynu nie pozwala na uwzględnianie w tych ocenach okoliczności niezwiązanych z czynem, lecz z osobą sprawcy, np.

jego osobowości,
uprzedniej
karalności, sposobu
życia przed
popelnieniem
przestępstwa (wyr.
SA w Krakowie z
5.6.2002 r., II AKA
128/02, KZS 2002,
Nr 6, poz. 16;
wyr. SN z 14.1.2004
r., V KK 121/03,
OSNwSK 2004, Nr
1, poz. 106),
lub wskazujących na
nagminność danego
rodzaju przestępstw
(wyr. SA w Krakowie
z 30.11.2001 r., II
AKA 260/01, OSA
2002, Nr 9, poz. 70).

Przy przyjęciu, że
przedmiotowy czyn
stanowi wypadek
mniejszej wagi sąd
odwoławczy
uwzględnił, iż:

-sprawca działał z
zamiarem nagłym.
Decyzja o
popelnieniu
kradzieży pojawiła
się u niego na
skutek zaistniałej
sposobności. Zamiar
nagły jest
przeżyciem, z
którym zarówno
nauka prawa
karnego, jak i
praktyka
orzecznicza łączy
mniejszy stopień
winy. Sprawca nie
ma bowiem
wystarczającej
dyspozycji czasowej
i warunków

wszechstronnego przemyślenia czynu i podejmuje taką decyzję określonego zachowania się, której – być może – w innych warunkach by nie podjął. Decyzja określonego zachowania się podjęta w sposób nagły, pod wpływem emocji (zaskoczenia, zagrożenia), bez możliwości racjonalnego rozważenia okoliczności, których rozważenie mogło doprowadzić do innego zachowania się, jest bez wątpienia mniej naganna od zamiaru przemyślanego, gdy sprawca ma czas i możliwość wszechstronnego przemyślenia czynu, a jednak przestępstwo z rozmysłem przygotowuje i następnie wykonuje (wyr. SN z 27.10.1995 r., III KRN 118/95, Prok. i Pr. 1996, Nr 4, poz. 1). W większości przypadków przestępstwo z zamiarem bezpośrednim nagłym charakteryzuje niższy stopień nasilenia złej woli (stopień winy) i należy je traktować

łagodniej, od innych
przestępstw
podjętych z
zamiarem
przemyślanym;

- niska wartość
szkody;

- odzyskanie mienia
przez
pokrzywdzonego
zaraz po czynie w
stanie
nieuszkodzonym;

- mniejszy stopień
winy oskarżonego
z powodu choroby
psychicznej. Stopień
zawinienia (winy)
„podlega ocenie
przy uwzględnianiu
wszystkich
okoliczności
decydujących o
przypisaniu winy,
a więc dojrzałości
sprawcy, jego
poczytalności,
zdolności do
rozpoznania
bezprawności
zachowania,
ewentualnych
anormalnych
sytuacji
motywacyjnych" (P.
Hofmański, L.K.
Paprzycki, w: M.
Filar, KK.
Komentarz, 2014, s.
413; W. Wróbel,
A. Zoll, KK.
Komentarz. Część
ogólna, t. 1, cz.
2, 2016, s. 919–
920). Stan zdrowia
oskarżonego
skutkuje

ograniczeniem jego możliwości psychofizycznych, tym w podjęciu i kontynuowaniu zatrudnienia, co wiąże się u niego z trudnościami materialnymi, zakłóceniami bieżącego funkcjonowania, niedostosowaniem społecznym, reagowaniem nieadekwatnie do bodźców. Z uwagi na to, że do czynników oceny społecznej szkodliwości czynu ustawodawca zaliczył również elementy podmiotowe (postać zamiaru, motywacja sprawcy), będą one determinowały stopień winy umyślnej;

- nieporadność oskarżonego w realizacji tego czynu. Został zatrzymany po jego popełnieniu z uwagi na charakterystyczny ubiór i zwracające na siebie zachowanie;

- brak pełnej racjonalności w jego działaniu (oprócz telefonu kosmówkowego zabrał terminal ze skanerem, które nie były mu do niczego potrzebne).

Zgodnie z treścią art. 53 kk sąd wymierza karę bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Decydując o wymiarze kary sąd uwzględnia także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, motywację i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Kara bowiem musi być sprawiedliwa, nie jest formą odwetu za popełniony czyn.

Sąd II instancji w sposób jednoznaczny przyjął, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego z uwagi

na sposób ich
popelnienia i
okoliczności
podmiotowe nie
jest wysoki. Stopień
winy powiązany jest
ściśle z przesłankami
zawinienia, a zatem
o poziomie winy
będą decydować
m.in. właściwości
sprawcy (stan
zdrowia),
okoliczności
rzutujące na proces
motywacyjny. W
sprawie zachodzą
istotne okoliczności
z uwagi na
właściwości sprawcy
zmniejszające
stopień zawinienia.
Trzecia ogólna
dyrektywa sądowego
wymiaru kary to
dyrektywa prewencji
indywidualnej.
Wymierzona kara
ma oddziaływać na
sprawcę poprzez
osiągnięcie celu
zapobiegawczego i
wychowawczego. Cel
zapobiegawczy
zostaje osiągnięty,
jeśli ukarany
sprawca w
przyszłości nie
popelni już
przestępstwa,
natomiast cel
wychowawczy
odnosi się do zmiany
osobowości sprawcy,
jego postawy, w
szczególności do
wykształcenia u
niego poszanowania
dla norm prawnych.
Kluczowym

kryterium przy orzekaniu kary w perspektywie prewencji indywidualnej jest osobowość sprawcy. Sąd jest zobligowany do postawienia prognozy kryminologicznej, zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 53 § 2 i 3 kk. Taka prognoza kryminologiczna powinna stanowić bazę do dokonywania wyboru optymalnej sankcji, mając na względzie zarówno rodzaj, jak i surowość kary (M. Szczepaniec, Wybór optymalnej..., s. 42).

Oskarżony jest osobą chorą psychicznie. Ma wsparcie ze strony matki, która uczestniczyła w każdej rozprawie odwoławczej. Z jej stanowiska wynika, że B. W. jest skupiony obecnie na życiu rodzinnym, kontynuuje leczenie, nie spotyka się z osobami go demoralizującymi, a uprzedni pobyt w jednostce penitencjarnej wpływał zdecydowanie negatywnie na jego zdrowie. Oskarżony wyraził skruchę i

przeprosił za swoje zachowanie.

Sąd odwoławczy miał na uwadze również dyrektywę prewencji ogólnej, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszanie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oskarżony został szybko ujęty i

osądzony,
pokrzywdzony nie
poniósł szkody. W
interesie

społecznym nie
jest osadzanie w
zakładach karnych
sprawców drobnych
przestępstw
chorujących
psychicznie, co nie
rokuje osiągnięcia
celów takiej reakcji
karnej w zakresie
prewencji
indywidualnej,
zwłaszcza jeżeli taki
sprawca na wolności
ma wsparcie
środowiskowe i
podlega
kontrolowanemu
leczeniu
psychiatrycznemu.

Dyrektywa stopnia
społecznej
szkodliwości ma
sprzyjać
wymierzeniu kary
sprawiedliwej i
powinna nie tylko
wyznaczyć górny
pułap kary
współmiernej do
stopnia społecznej
szkodliwości
konkretnego czynu,
ale i przeciwdziałać
wymierzeniu kary
zbyt łagodnej w
przypadku znacznej
społecznej
szkodliwości czynu
(przedmiotowy
czyn do tego
rodzaju przestępstw
nie należy); sąd
przy wymiarze kary

zobowiązany jest
zwłaszcza baczyć,
aby jej dolegliwość
nie przekraczała
stopnia winy.

W tym kontekście
należy uwzględnić,
iż przestępstwo z
art. 278 § 3 i
1 kk zagrożone
jest karą grzywny,
ograniczenia
wolności albo
pozbawienia
wolności do roku.

Ustawowe
zagrożenie karą
wyraża abstrakcyjne
przekonanie
ustawodawcy o
granicach społecznej
szkodliwości danego
przestępstwa,
nagminności tego
rodzaju przestępstw
oraz względach
prewencyjnych w
zakresie
zapobiegania
przestępstw i
względach na
społeczne
oddziaływanie kar
przez ustanowienie
odpowiednio
wysokiej sankcji
karnej. Już
ustawodawca w
odniesieniu do tego
przestępstwa
przewidział sankcję
alternatywną.

Kara powinna mieć
w odniesieniu do
oskarżonego postać
sprawiedliwej
odpłaty, ale

dostosowanej do wszystkich kryteriów z art. 53 kk, będącej ich wypadkową. Ustawowe zagrożenie karą wyznacza pierwszy etap wymierzania kary wobec konkretnego sprawcy. W przypadku czynu z art. 278 § 3 i 1 kk ustawodawca przewidział sankcję alternatywną. Te granice zagrożenia ustawowego dotyczą czynów o różnej wadze i skutkach.

Sąd odwoławczy uznał, iż adekwatną do tych zasad, uwzględniającą sylwetkę sprawcy, wagę czynu, jego uprzednią karalność będzie kara 6 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Jest to kara długoterminowa, w trakcie której zachowanie oskarżonego będzie podlegać kontroli, a z drugiej strony pozytywnemu oddziaływaniu poprzez

wykonywanie pracy na cele społeczne zleconej przez sąd; w razie naruszania przez sprawcę w tym okresie porządku prawnego istnieje możliwość w jej miejsce orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności.

Wzmacniając wychowawcze i zapobiegawcze cele tej reakcji karnej sąd odwoławczy zobowiązał oskarżonego do w jej trakcie do powstrzymania się od używania środków odurzających.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Sprawstwo

Koszty sądowe za I instancję

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku w tych zakresach.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 278 § 3 i 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 4 § 1 kk.</p> <p>W miejsce kary pozbawienia wolności, wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; zobowiązanie oskarżonego do w jej trakcie do powstrzymania się od używania</p>		

środków odurzających.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody zmiany wyroku zostały wskazane wyżej.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata U. G. 1239, 84 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w	

	postępowaniu odwoławczym.	
4	Sytuacja osobista i materialna oskarżonego, przesądziła o zwolnieniu go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana